

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

1996 Julkaistu Helsingissä 31 päivänä joulukuuta 1996 N:o 1292—1300

SISÄLLYS

N:o		Sivu
1292	Laki vakuutusyhtiölain muuttamisesta	3729
1293	Laki työntekijäin eläkelain muuttamisesta	3734
1294	Laki lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain 9 ja 13 a §:n muuttamisesta	3737
1295	Laki merimieseläkelain 3 a §:n muuttamisesta	3739
1296	Laki vakuutuskassalain 79 §:n muuttamisesta	3741
1297	Laki eläkesäätiölain 43 §:n muuttamisesta	3742
1298	Asetus vakuutusyhtiön toimintapääomaan luettavista eristä annetun asetuksen muuttamisesta	3743
1299	Asetus lakisääteistä eläkevakuutusliikettä harjoittavan vakuutusyhtiön vakavaraisuusrajan laskemisesta	3744
1300	Verohallituksen päätös vuonna 1997 verosta vapaaksi katsottavien matkakustannusten korvausten perusteista ja määristä	3747

N:o 1292

Laki

vakuutusyhtiölain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

kumotaan 28 päivänä joulukuuta 1979 annetun vakuutusyhtiölain (1062/1979) 11 luvun 4 §:n 4 momentti, sellaisena kuin se on laissa 389/1995,

muutetaan 1 luvun 3 a §:n 2 momentti, 10 luvun 2 §:n 2 momentti ja 7 §:n 1 momentti, 11 luvun 1 §:n 1 momentti, 12 luvun 2 §:n 1 momentti ja 4 §:n 2 momentti, 14 luvun 5 a §:n 1 momentin 5 kohta ja 6 §:n 1 momentin 3 ja 4 kohta sekä 15 luvun 1 §:n 2 momentti, 2 §:n 1 momentti ja 20 §:n 2 momentti,

sellaisina kuin niistä ovat 1 luvun 3 a §:n 2 momentti, 10 luvun 2 §:n 2 momentti, 11 luvun 1 §:n 1 momentti, 12 luvun 2 §:n 1 momentti, 14 luvun 5 a §:n 1 momentin 5 kohta ja 6 §:n 1 momentin 3 ja 4 kohta sekä 15 luvun 1 §:n 2 momentti mainitussa laissa 389/1995 ja 10 luvun 7 §:n 1 momentti, 12 luvun 4 §:n 2 momentti sekä 15 luvun 2 §:n 1 momentti ja 20 §:n 2 momentti laissa 752/1993, sekä

lisätään 7 lukuun uusi 8 §, 11 lukuun uusi 6 a ja 6 b §, 12 lukuun uusi 1 a §, 12 luvun 2 §:ään, sellaisena kuin se on mainitussa laissa 389/1995, uusi 2 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 3 momentiksi sekä 14 lukuun uusi 5 c § seuraavasti:

1 luku

Yleisiä säännöksiä

3 a §

— — — — —
Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavaan vakuutusyhtiöön ei kuitenkaan sovelleta 2

luvun 2 §:n 1—3 ja 5 momenttia, 4 §:n 1 momentin 3 kohtaa, 5 §:n 1, 2 ja 5 momenttia, 2 a lukua, 11 luvun 4—6 §:ää, 13 lukua, 14 luvun 1 §:n 2 momenttia, 4 §:n 2 ja 3 momenttia ja 5 b §:ää eikä 16 luvun 3 §:n 4 ja 5 momenttia sekä 5 a—5 c §:ää.
— — — — —

HE 241/1996
PeVM 45/1996
StVM 42/1996
EV 248/1996

7 luku

Yhtiön johto

8 §

Sen estämättä, mitä muualla tässä laissa säädetään, lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavalla vakuutusyhtiöllä on oltava hallintoneuvosto, jonka valitsee yhtiökokous. Hallintoneuvosto nimittää hallituksen, johon kuuluu vähintään kolme jäsentä.

Hallintoneuvostossa ja hallituksessa on oltava vakuutuksenottajien ja vakuutettujen edustajia. Vakuutuksenottajien ja vakuutettujen edustajat on valittava keskeisten työntekijä ja palkansaajia edustavien keskusjärjestöjen ehdottamista henkilöistä. Vakuutuksenottajien ja vakuutettujen edustajia on oltava yhtä monta ja heidän yhteismääränsä on oltava vähintään puolet hallintoneuvoston ja vastaavasti hallituksen koko jäsenmäärästä. Hallintoneuvoston ja hallituksen kokoonpanosta ja valinnasta määrätään tarkemmin yhtiöjärjestyksessä.

10 luku

Tilinpäätös ja konsernitilinpäätös

2 §

Vakuutusmaksuvastuu vastaa voimassa olevissa vakuutus sopimuksissa tarkoitetuista tulevista vakuutustapahtumista johtuvien suoritusten ja näistä vakuutuksista aiheutuvien muiden menojen pääoma-arvoa vähennettynä tulevien vakuutusmaksujen pääoma-arvolla ja lisätynä kesken sovitun vakuutusajan rauenneista vakuutuksista ehkä aiheutuvan vastuun pääoma-arvolla. Vakuutus sopimuksen luonteen niin edellyttäessä vakuutusmaksuvastuu voidaan määrätä maksettujen vakuutusmaksujen ja vakuutukselle hyvitettyjen muiden tuottojen yhteismääränä vähennettynä vakuutusturvan ylläpitämisestä ja vakuutuksen hoitamisesta vakuutus sopimuksen mukaan perityillä kuluilla. Vakuutusmaksuvastuuna pidetään myös sellaista 13 luvun 3 §:n mukaisista lisäeduista aiheutunutta vastuuta, jota perusteiden mukaan ei saa käyttää muun kuin sellaisen tappion peittämiseen, joka on syntynyt vastuuvelan laskuperusteiden muuttamisesta. Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön osalta vakuutusmaksuvastuuna pidetään

myös työntekijäin eläkelain 12 a §:n 2 momentin mukaisista lisäeduista aiheutunutta vastuuta, joka jakautuu vakuutuksenottajille ositettuun osaan (*ositettu lisävakuutusvastuu*) ja vakuutuksenottajille osittamattomaan osaan (*osittamaton lisävakuutusvastuu*). Osittettua lisävakuutusvastuuta saadaan käyttää vain vakuutuksenottajille annettaviin työntekijäin eläkelain 12 a §:n 2 momentissa tarkoitettuihin lisäetuihin. Osittamatonta lisävakuutusvastuuta voidaan käyttää vastuuvelan laskuperusteiden muuttamisesta syntyneen tappion sekä myös muun tappion peittämiseen siten kuin sosiaali- ja terveystieteiden ministeriö tarkemmin määrää.

7 §

Sellaisen keskinäisen vakuutusyhtiön osakkailta, jotka yhtiöjärjestyksen mukaan ovat vastuussa yhtiön sitoumuksista, on viipymättä taksoitettava lisämaksu, jos syntyneen tappion tai muun syyn takia vahinkovakuutusyhtiön toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 3 §:n mukainen takuumäärä, jos henkivakuutusyhtiön toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 5 §:n tai 6 a §:n 2 momentin mukainen takuumäärä, jos vakuutusyhtiön oma pääoma ei täytä 11 luvun 6 §:n tai 6 a §:n 3 momentin mukaista vähimmäismäärävaatimusta tai, jos selvitys- tai konkurssitilassa olevan yhtiön omaisuus ei riitä velkojen maksamiseen, ja tällöin vähintään niin suuri määrä kuin näiden tarkoitusten saavuttamiseksi tarvitaan. Jos osakkaiden vastuu yhtiöjärjestyksessä on rajoitettu, taksoitus on kuitenkin sovitettava sen mukaan.

11 luku

Toimintapääoma

1 §

Vakuutusyhtiön toimintapääomalla tarkoitetaan sitä määrää, jolla vakuutusyhtiön varojen on katsottava ylittävän yhtiön velat ja muut niihin rinnastettavat sitoumukset. Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön vastuuvelasta vähennetään tällöin 10 luvun 2 §:n 2 momentissa tarkoitettu osittamaton lisävakuutusvastuu. Varat, velat ja sitoumukset määritellään ja arvioidaan niiden luonne huomioon ottaen sosiaali- ja ter-

veysministeriön määräämien perusteiden mukaisesti.

6 a §

Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön toimintapääoman vähimmäismäärä on kaksi kolmasosaa vakavaraisuusrajasta, kuitenkin vähintään kaksi prosenttia vakuutusyhtiön työntekijäin eläkelain mukaisen vakuutuksen vastuuvelasta. Vakavaraisuusraja määritellään riskiteoreettisesti vastaamaan yhden vuoden toimintapääoman tarvetta ottaen huomioon sijoitusten jakautuminen eri omaisuuslajeihin. Vakavaraisuusrajan laskemisesta säädetään tarkemmin asetuksella.

Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön takuumäärä on puolet 1 momentin mukaisesta toimintapääoman vähimmäismäärästä. Toimintapääomasta takuumäärää vastaavan määrän on muodostuttava asetuksella säädettävistä eristä.

Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön oman pääoman on oltava vähintään kaksi prosenttia 2 momentin mukaisesta takuumäärästä. Sosiaali- ja terveysministeriön määräämin ehdoin omaan pääomaan rinnastetaan tätä pykälää sovellettaessa vakuutusyhtiön ottama laina, jolla on huonompi etuoikeus kuin vakuutusyhtiön muilla sitoumuksilla.

6 b §

Jos lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön toimintapääoma on suurempi kuin 6 a §:n 1 momentissa tarkoitettun vakavaraisuusrajan nelinkertainen määrä, siirto 10 luvun 2 §:n 2 momentin mukaiseen osittamattomaan lisävakuutusvastuuseen on kielletty. Jos ylityksen voidaan katsoa olevan luonteeltaan pysyvä, yhtiön on järjestettävä toimintansa siten, että yhtiön toimintapääoma palautuu ensimmäisessä virkkeessä tarkoitettun rajan alapuolelle.

Jos lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön toimintapääoma on suurempi kuin 6 a §:n 1 momentissa tarkoitettu vakavaraisuusraja mutta pienempi kuin vakavaraisuusrajan kaksinkertainen määrä, yhtiön on kartutettava toimintapääomaansa rajoittamalla siirtoa 10 luvun 2 §:n 2 momentin mukaiseen ositettuun lisävakuutusvastuuseen.

Jos lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön toimintapääoma on pienempi kuin 6 a §:n 1 momentissa tarkoitettu vakavaraisuusraja, siirto 10 luvun 2 §:n 2 momentin mukaiseen ositettuun lisävakuutusvastuuseen on kielletty.

Sosiaali- ja terveysministeriö antaa tarkemmat määräykset tämän pykälän soveltamisesta.

12 luku

Voitonjako ja yhtiön varojen muu käyttö

1 a §

Sen estämättä, mitä muualla tässä laissa tai osakeyhtiölaissa säädetään, yhtiön selvitystilän, purkamisen, vakuutuskannan luovuttamisen tai muun varojen jakamista koskevan järjestelyn yhteydessä lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön velat ylittävistä varoista kuuluu osakkeenomistajille tai takuuosuuksien omistajille osakkeita tai takuuosuuksia vastaava osuus yhtiön omaan pääomaan tehdyistä sijoituksista ja niille lasketusta kohtuullisesta tuotosta. Muu osa velat ylittävistä varoista arvonkorotusrahasto mukaan lukien kuuluu vakuutuksenottajille osana vakuutuskantaa. Yhtiöjärjestykseen on otettava tätä pykälää koskevat määräykset.

Sosiaali- ja terveysministeriö antaa tarvittaessa määräyksiä 1 momentin täytäntöönpanosta.

2 §

Osakeyhtiölain 12 luvun 2 §:n 1 momentissa ja 4 §:n 2 momentissa tarkoitettu voitonjako on kielletty, jos vakuutusyhtiön oma pääoma alittaa 11 luvun 6 §:n 1 momentissa tai 6 a §:n 3 momentissa säädetyn vähimmäismäärän. Omaan pääomaan ei tällöin rinnasteta 11 luvun 6 §:n 1 momentissa ja 6 a §:n 3 momentissa tarkoitettua vakuutusyhtiön ottamaa lainaa.

Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön voitonjako on kielletty myös, jos sen toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 6 a §:n 1 momentin mukainen vakavaraisuusraja. Jos lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön toimintapääoma on suurempi kuin edellä tarkoitettu vakavaraisuusraja mutta pienempi kuin sen kaksinkertainen määrä, voitonjakoa on rajoit-

tettava siten kuin sosiaali- ja terveysministeriö tarkemmin määrää.

4 §

Yhtiökokous voi kuitenkin päätöksellä, jota ovat kannattaneet osakkaat, joilla on vähintään kaksi kolmasosaa kokouksessa edustetuista äänimääristä, antaa voitosta käytettäväksi yleishyödylliseen tai siihen verrattavaan tarkoitukseen määriä, joilla 11 luvun 6 §:ssä tai 6 a §:n 3 momentissa tarkoitettuun omaan pääomaan verrattuna ei ole saannottavaa merkitystä.

14 luku

Vakuutusyhtiöiden valvonta

5 a §

Sosiaali- ja terveysministeriö voi rajoittaa vakuutusyhtiön toimilupaa tai peruuttaa sen, jos:

5) yhtiö ei ole kyennyt sille asetetussa määräraajassa suorittamaan 5 b tai 5 c §:ssä tarkoitettua taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmassa tai lyhyen aikavälin rahoitussuunnitelmassa esitettyjä toimenpiteitä; tai

5 c §

Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön, jonka toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 6 a §:n 1 momentin mukainen toimintapääoman vähimmäismäärä, on viipymättä toimitettava sosiaali- ja terveysministeriön hyväksyttäväksi yhtiön taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelma. Samoin on meneteltävä, jos yhtiön toimintapääoma lisättyä sillä määrällä, jolla 10 luvun 2 §:n 3 momentissa tarkoitettu taositusmäärä ylittää laskuperusteiden mukaisen vähimmäismäärän, on pienempi kuin 11 luvun 6 a §:n 1 momentissa tarkoitettu vaka-varaisuusraja.

Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön, jonka toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 6 a §:n 2 momentin mukainen takuumäärä taikka jonka oma pääoma ei täytä 11 luvun 6 a §:n 3 momentin vähimmäisvaatimusta, on viipymättä toimi-

tettava ministeriön hyväksyttäväksi lyhyen aikavälin rahoitussuunnitelma.

6 §

Sosiaali- ja terveysministeriö voi ottaa haltuunsa yhtiön hallinnassa olevaa omaisuutta taikka kieltää yhtiötä luovuttamasta tai panttaamasta tällaista omaisuutta ilmoitettuaan asiasta niiden Euroopan talousalueeseen kuuluvien muiden valtioiden vakuutustarkastuksesta vastaaville viranomaisille, joissa vahinkovakuutusopimuksen kattama riski 2 a luvun 10 §:n mukaan sijaitsee tai jossa henkivakuutuksen ottaja asuu vakinaisesti tai, jos henkivakuutuksen ottaja on oikeushenkilö, se oikeushenkilön toimipaikka, johon sopimus liittyy, sijaitsee, jos:

3) vakuutusyhtiö ei täytä tämän luvun 5 b §:n 2 momentissa tai 5 c §:n 2 momentissa mainittuja 11 luvussa yhtiön toimintapääomalle ja omalle pääomalle asetettuja vaatimuksia; sekä

4) vakuutusyhtiö ei enää täytä tämän luvun 5 b §:n 1 momentissa tai 5 c §:n 1 momentissa mainittuja 11 luvussa yhtiön toimintapääomalle asetettuja vaatimuksia ja ministeriöllä on aihetta olettaa yhtiön taloudellisen tilan edelleen heikkenevän tai jos ministeriö katsoo yhtiön olevan joutumassa tällaiseen tilaan.

15 luku

Selvitystila ja purkaminen

1 §

Vahinkovakuutusyhtiö, jonka toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 3 §:n mukainen takuumäärä, tai henkivakuutusyhtiö, jonka toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 5 §:n mukainen takuumäärä, tai lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittava vakuutusyhtiö, jonka toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 6 a §:n 2 momentin mukainen takuumäärä, taikka vakuutusyhtiö, jonka oma pääoma ei täytä 11 luvun 6 §:n tai 6 a §:n 3 momentin vähimmäisvaatimusta, on asetettava selvitystilaan ja purettava, jollei edellä mainittuja 11 luvussa asetettuja vaatimuksia ole täytetty kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun asia ilmoitettiin yhtiöko-

koukselle. Sosiaali- ja terveysministeriöllä on kuitenkin oikeus pidentää määräaikaa enintään vuodeksi, jollei vakuutettuja etuja näin vaaranneta.

2 §

Jos on syytä otaksua, että vahinkovakuutusyhtiön toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 3 §:n mukainen takuumäärä tai että henkivakuutusyhtiön toimintapääoma on pienempi kuin 11 luvun 5 §:n tai 6 a §:n 2 momentin mukainen takuumäärä taikka että vakuutusyhtiön oma pääoma ei täytä 11 luvun 6 §:n 3 momentin mukaista vähimmäisvaatimusta, hallituksen ja toimitusjohtajan on viivytyksettä laadittava tilinpäätös siltä ajalta, jolta tilinpäätöstä ei vielä ole esitetty yhtiökokouksessa, sekä annettava se tilintarkastajille tarkastettavaksi. Tällöin on soveltuvin osin noudatettava, mitä edellä säädetään tilinpäätöksestä ja tilintarkastuskertomuksesta. Jos tilinpäätöksen aika käsittää myös edellisen tilikauden, on tältä tilikaudelta annettava erillinen tilinpäätös.

20 §

Mitä 1 momentissa säädetään, noudatetaan vastaavasti, jos yhtiö, joka on asetettu selvitystilaan sen johdosta, ettei se täytä 11 luvun 3, 5, 6 tai 6 a §:n mukaisia vaatimuksia, jälleen täyttää sanotut vaatimukset.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997. Lain 10 luvun 2 § ja 11 luvun 1 § tulevat kuitenkin voimaan 31 päivänä joulukuuta 1996.

Sellaisen lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön, joka on toiminnassa tämän lain tullessa voimaan, on kuu-

den kuukauden kuluessa tämän lain voimaantulosta haettava sosiaali- ja terveysministeriön vahvistus tämän lain vaatimille yhtiöjärjestyksen muutoksille ja ilmoitettava muutos rekisteröintiä varten kahden kuukauden kuluessa ministeriön antamasta päätöksestä. Hallintoneuvoston ja hallituksen kokoonpanon on täytettävä tämän lain 7 luvun 8 §:n 2 momentin vaatimukset vuoden kuluessa siitä, kun yhtiöjärjestyksen muutos on merkitty kaupparekisteriin.

Jollei vakuutusyhtiö ole noudattanut 2 momentin säännöksiä, sosiaali- ja terveysministeriö voi määrätä, ettei yhtiö saa myöntää uusia vakuutuksia.

Sen estämättä, mitä tämän lain 11 luvun 6 a §:n 1 ja 2 momentissa säädetään, lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön toimintapääoman vähimmäismäärä on vuonna 1997 yksi kolmasosa ja vuonna 1998 kaksi kolmasosaa tämän lain 11 luvun 6 a §:n 1 momentin mukaisesta toimintapääoman vähimmäismäärästä. Vastaavasti tämän lain 11 luvun 6 a §:n 2 momentissa tarkoitettu takuumäärä on vuosina 1997 ja 1998 puolet edellä tarkoitettusta toimintapääoman vähimmäismäärästä.

Tämän lain voimaan tullessa katsotaan tämän lain 12 luvun 1 a §:ää sovellettaessa lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön osakkaille kuuluvan yhtiön viimeisen tilinpäätöksen mukainen sidottu ja vapaa oma pääoma. Keskinäisessä vakuutusyhtiössä takuuosuuksien omistajille kuuluu takuupääoma. Jos vakuutusyhtiö on aikaisemmin merkittävässä määrin harjoittanut myös muuta vakuutusliikettä kuin lakisääteistä eläkevakuutusliikettä, otetaan tämä lisäksi ministeriön luvalla ja sen vahvistamalla tavalla huomioon osakkaiden osuudessa yhtiön varoista määrättäessä. Yhtiön on tehtävä tätä koskeva hakemus ministeriölle vuoden kuluessa tämän lain voimaantulosta.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Sosiaali- ja terveysministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1293

Laki työntekijäin eläkelain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 8 päivänä heinäkuuta 1961 annetun työntekijäin eläkelain (395/1961) 12 §:n 1 momentti ja 12 a §:n 4 momentti,
sellaisina kuin ne ovat, 12 §:n 1 momentti, laeissa 639/1966, 559/1993, 1077/1993, 1482/1995 ja 839/1996 sekä 12 a §:n 4 momentti laissa 390/1995, sekä
lisätään 12 a §:ään, sellaisena kuin se on mainitussa laissa 390/1995, uusi 5 momentti seuraavasti:

12 §

Eläkelaitosten keskinäinen vastuu eläkkeistä ja kuntoutusrahasta määräytyy sekä eläkkeistä ja kuntoutusrahasta eläkelaitoksille aiheutuvat kulut jaetaan eläkelaitosten kesken, mikäli eläkelaitokset eivät ole toisin sopineet, seuraavasti:

1) vanhuuseläkkeestä siltä osin kuin se perustuu palvelusaikaan ennen sitä kalenterivuotta, jona työntekijä täyttää 55 vuotta, on kukin eläkelaitos vastuussa määrästä, joka vastaa kolmasosaa kyseisen vuoden osalta karttuvasta eläkkeestä laskettuna 12 a §:n 1 momentissa tarkoitettujen sosiaali- ja terveysministeriön vahvistamien tai antamien perusteiden mukaisesti; lisäksi eläkelaitos on vastuussa siitä eläkkeen määrästä, joka ministeriön vahvistamien tai antamien perusteiden mukaan on erikseen siirretty eläkelai-

toksen vastuulla olevaan eläkkeen osaan tämän osan arvon säilyvyyden tukemiseksi tai eläkelaitoksen vastuun ulottamiseksi eläkkeeseen, myös siltä osin kuin se perustuu palvelusaikaan sen kalenterivuoden jälkeen, jona työntekijä täyttää 54 vuotta, taikka työkyvyttömyys- tai työttömyyseläke-aikaan taikka 12 a §:n 5 momentin mukaisesti;

2) työkyvyttömyyseläkkeestä, joka on myönnetty 6 a §:ää soveltaen ja sellaisen työttömyyseläkkeen puolesta määrästä, joka on myönnetty soveltaen 6 a §:ää vähintään viisi vuotta jatkuneeseen työsuhteeseen, näihin eläkkeisiin luettuna myös lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain perusteella ehkä saatava eläkkeen osa ja merimieseläkelain 3 a §:n 4 momentissa tarkoitettu, sanotun lain perusteella ehkä saatava eläkkeen osa, mutta ei tämän lain 4 j §:n ei-

HE 241/1996
PeVM 45/1996
StVM 42/1996
EV 248/1996

kä 7 g §:n mukaista korotusta eikä 9 §:n perusteella eläkkeen alkamisen, työttömyyseläkkeen osalta kuitenkin 4 c §:ssä tarkoitettua työttömäksi joutumispäivän jälkeen annettuja korotuksia, sekä siitä kuntoutusrahan osasta, joka vastaa 6 a §:ää soveltaen myönnetystä työkyvyttömyyseläkkeestä edellä mainitulla tavalla määräytyvää eläkkeen osaa, vastaa yksin se eläkelaitos, jonka toimintapiiriin työntekijä kuului sanotussa pykälässä tarkoitettua työsuhteen perusteella; lisäksi eläkelaitos on vastuussa siitä eläkkeen tai kuntoutusrahan määrästä, joka ministeriön vahvistamien tai antamien perusteiden mukaan on erikseen siirretty eläkelaitoksen vastuulla olevaan eläkkeen osaan 12 a §:n 5 momentin mukaisesti;

3) edellä 11 §:ssä tarkoitetuista lisäeduista on vastuussa se eläkelaitos, joka on ne myöntänyt, siltä osin kuin etu vastaa ministeriön vahvistamien tai antamien perusteiden mukaisesti laitokselle suoritettavia vakuutusmaksuja tahi laskettavaa eläkevastuuta;

4) muista vanhuus-, työkyvyttömyys- ja työttömyyseläkkeistä, lukuun ottamatta lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain 9 §:n 1 momentin 2 kohdan ja merimieseläkelain 3 a §:n 2 momentin 2 kohdan mukaisesti maksettavaa määrää, samoin kuin eläkkeiden ja kuntoutusrahan niistä osista, jotka ylittävät 1—3 kohdan mukaiset määrät, perhe-eläkkeestä, osa-aika-eläkkeestä sekä maksujen tai rahastojen laskuperusteiden yleisestä muutoksesta samoin kuin 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuista siirroista johtuvista kustannuksista ja lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain 9 §:n 1 momentin 3 kohdassa sekä merimieseläkelain 3 a §:n 2 momentin 3 kohdassa tarkoitetuista sanottuihin lakeihin perustuvan eläketurvan aiheuttamien kulujen osuudesta vastaavat eläkelaitokset yhteisesti ministeriön eri kululajeja varten antamien perusteiden mukaisesti; sekä

5) eläketurvakeskuksen kustannuksista niiltä osin kuin ne eivät aiheudu eläkelaitoksille erityistä korvausta vastaan suoritettavista töistä vastaavat eläkelaitokset yhteisesti tämän lain alaisen toimintansa laajuuden mukaisessa suhteessa; näistä kustannuksista on kuitenkin ensin vähennettävä, mitä eläketurvakeskus on tuottoina saanut.

12 a §

Jos vastuuvelan perusteita muutetaan siten, että vastuun määrä pienenee, käytetään vapautuvat varat 12 §:n 1 momentin 4 kohdassa tarkoitettuihin kustannuksiin sosiaali- ja terveystieteiden ministeriön vahvistamien perusteiden mukaisesti. Jos kuitenkin on kysymys 11 §:n mukaisista lisäeduista, erotus on siirrettävä vakuutusyhtiölain 10 luvun 2 §:n 2 momentissa tarkoitettuun ositettuun lisävakuutusvastuuseen, jollei erityisestä syystä ole katsottava, että vapautuvat varat on käytettävä ensimmäisessä virkkeessä tarkoitettulla tavalla.

Vastuuvelan tai eläkevastuun perusteissa käytettävä laskuperustekorko on määriteltävä ottaen huomioon eläkkeiden turvaamisesta johtuvat vaatimukset sekä lisäksi vastuuvelan tai eläkevastuun katteena oleville varoille saatavissa oleva tuotto. Edellä tarkoitettua laskuperustekorona ja vastuuvelan tai eläkevastuun laskennassa käytettävän koron erotusta vastaava tuotto on tämän lain vähimmäiseläketurvan mukaisen vakuutuksen osalta käytettävä 12 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuihin siirtoihin eläkelaitoksen vastuulle.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Tämän lain 12 §:n 1 momentin 1 kohtaa sovelletaan määrättäessä eläkelaitosten vastuuta vanhuuseläkkeestä siltä osin kuin se perustuu tämän lain voimaantulon jälkeiseen palvelusaikaan.

Sen estämättä, mitä tämän lain 12 §:n 1 momentin 1—4 kohdassa ja työntekijäin eläkelain 12 a §:n 3 momentissa säädetään, eläkelaitoksen vastuulla olevia eläkkeen ja kuntoutusrahan osia pienennetään vastuuvelan tai eläkevastuun perusteiden muuttamisen johdosta tämän lain voimaan tullessa, 12 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitettujen lisätujen osalta kuitenkin 31 päivänä joulukuuta 1997, siten, että niiden pääoma-arvo säilyy.

Sen estämättä, mitä tämän lain 12 a §:n 5 momentissa säädetään, laskuperustekorona ja vastuuvelan tai eläkevastuun laskemisessa käytettävän koron erotusta vastaava sijoitusten tuotto tai osa siitä voidaan käyttää vuosina 1997—1999 siirtoihin vakuutusyhtiölain 10 luvun 2 §:n 2 momentin mukaiseen osittamattomaan lisävakuutusvastuuseen tai va-

kuutuskassalain 79 §:n 2 momentin mukaiseen lisävakuutusvastuuseen taikka eläkesäätiölain 43 §:n 2 momentin 3 kohdan mukaiseen eläkevastuun osaan. Siirtoa vastaavalta osalta ei vakuutusyhtiö vuosina

1997—1999 saa tehdä siirtoa osittamattomasta lisävakuutusvastuusta ositettuun lisävakuutusvastuuseen eikä vakuutuskassa tai eläkesäätiö pienentää sanottua vastuun osaa.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Sosiaali- ja terveysministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1294

Laki**lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain 9 ja 13 a §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 9 päivänä helmikuuta 1962 annetun lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain (134/1962) 9 §:n 1 momentti ja 13 a §, sellaisina kuin ne ovat, 9 §:n 1 momentti laeissa 750/1974, 560/1993, 1078/1993 ja 1483/1995 sekä 13 a § mainituissa laissa 1483/1995 seuraavasti:

9 §

Tässä laissa säädetystä eläketurvasta vastaavat 2 §:ssä tarkoitetut eläkelaitokset, sikäli kuin ne eivät ole toisin sopineet, seuraavasti:

1) vanhuuseläkkeestä siltä osin kuin se perustuu ennen sitä kalenterivuotta ansaittuihin palkkoihin, jona työntekijä täyttää 55 vuotta, on kukin eläkelaitos vastuussa määrästä, joka vastaa kolmasosaa kyseisen vuoden osalta karttuvasta eläkkeestä laskettuna ministeriön antamien perusteiden mukaan; lisäksi eläkelaitos on vastuussa siitä eläkkeen määrästä, joka ministeriön antamien perusteiden mukaan on erikseen siirretty eläkelaitoksen vastuulla olevaan eläkkeen osaan tämän osan arvon säilyvyyden tukemiseksi taikka eläkelaitoskohtaisen vastuun ulottamiseksi eläkkeeseen, myös siltä osin kuin se perustuu sen kalenterivuoden jälkeen ansaittuihin palkkoihin, jona työntekijä täyttää 54 vuotta, tai 7 §:n 1 momentissa tarkoitettuun palkkaan taikka työntekijäin eläkelain 12 a §:n 5 momentin mukaisesti;

2) työkyvyttömyyseläkkeestä, joka on myönnetty 7 §:n 1 momenttia soveltaen sekä sellaisen työttömyyseläkkeen määrän 30/100:sta, joka on myönnetty 7 §:n 1 momenttia soveltaen, näihin eläkkeisiin luettuna myös työntekijäin eläkelain perusteella ehkä saatava eläkkeen osa ja merimieseläkelain 3 a §:n 4 momentissa tarkoitettu, sanotun lain perusteella ehkä saatava eläkkeen osa, mutta ei työntekijäin eläkelain 4 j eikä

7 g §:n mukaista korotusta eikä sanotun lain 9 §:n perusteella eläkkeen alkamisen, työttömyyseläkkeen osalta kuitenkin työntekijäin eläkelain 4 c §:ssä tarkoitetun työttömäksi joutumispäivän jälkeen annettuja korotuksia, sekä siitä kuntoutusrahan osasta, joka vastaa 7 §:n 1 momenttia soveltaen myönnetystä työkyvyttömyyseläkkeestä edellä mainitulla tavalla määräytyvää eläkkeen osaa, vastaa yksin se eläkelaitos, jonka toimintapiiriin työntekijä kuului saadessaan 7 §:n 1 momentissa tarkoitetun sairauden, vian tai vamman taikka joutuessaan työttömäksi tai, jos hän ei silloin enää ollut tämän lain piiriin kuuluvassa työsuhteessa, se eläkelaitos, jonka piiriin hän viimeksi on kuulunut; lisäksi eläkelaitos on vastuussa siitä eläkkeen tai kuntoutusrahan määrästä, joka ministeriön antamien perusteiden mukaan on erikseen siirretty eläkelaitoksen vastuulla olevaan eläkkeen osaan työntekijäin eläkelain 12 a §:n 5 momentin mukaisesti;

3) muista vanhuus-, työkyvyttömyys- ja työttömyyseläkkeistä, lukuun ottamatta työntekijäin eläkelain 12 §:n 1 momentin 2 kohdan ja merimieseläkelain 3 a §:n 2 momentin 2 kohdan mukaisesti maksettavaa määrää, eläkkeiden ja kuntoutusrahan niistä osista, jotka ylittävät 1 ja 2 kohdan mukaiset määrät, perhe-eläkkeestä, osa-aikaeläkkeestä samoin kuin työntekijäin eläkelain perusteella maksettavista vastaavista vähimmäiseläketurvan mukaisista eläkkeistä ja eläkkeen osista ja vastaavista merimieseläkelain pe-

HE 241/1996
 PeVM 45/1996
 StVM 42/1996
 EV 248/1996

rusteella maksettavista, sanotun lain 3 a §:n 4 momentissa tarkoitetuista eläkkeen osista sekä eläkevastuun laskuperusteiden yleisestä muutoksesta sekä 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuista siirroista johtuvista kustannuksista samoin kuin eläketurvakeskuksen kustannuksista vastaavat eläkelaitokset yhdessä työntekijäin eläkelain mukaista toimintaa harjoittavien eläkelaitosten ja merimieseläkessan kanssa, siten kuin työntekijäin eläkelain 12 §:n 1 momentin 4 ja 5 kohdassa säädetään; sekä

4) jos työntekijäin eläkelain 8 §:n 1 momentin mukaisesti on vähennettävä tähän lakiin perustuvaa eläkettä, josta vastaavat kaksi tai useampi eläkelaitos, jaetaan vähennys näiden kesken niiden vastuulla olevien eläkkeen osien suhteessa.

13 a §

Jollei tästä laista muuta johdu, on soveltuvien osin lisäksi vastaavasti voimassa, mitä työntekijäin eläkelain 1 §:n 6 momentissa, 3 §:n 2 momentissa, 3 a §:ssä, 4 §:n 1 ja 5

momentissa, 4 a §:n 2—6 momentissa, 4 b—4 d, 4 f—4 h ja 4 j—4 n §:ssä, 5 §:n 6 momentissa, 5 c, 7 f—7 h, 8, 8 a—8 g, 9, 9 a, 10, 10 a, 10 c ja 12 §:ssä, 12 a §:n 4 ja 5 momentissa, 13 a, 13 b ja 14 §:ssä, 15 §:n 2 momentissa sekä 15 a, 15 b, 16, 17, 17 a, 17 b, 18, 19 a—19 d, 20, 21, 21 a—21 f, 22 ja 23 §:ssä säädetään.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Tämän lain 9 §:n 1 momentin 1 kohtaa sovelletaan määrättäessä eläkelaitosten vastuuta vanhuuseläkkeestä siltä osin kuin se perustuu tämän lain voimaantulon jälkeen ansaittuihin palkkoihin.

Sen estämättä, mitä tämän lain 9 §:n 1 momentin 1—3 kohdassa ja 10 §:n 2 ja 3 momentissa säädetään, eläkelaitoksen vastuulla olevia eläkkeen ja kuntoutusrahan osia pienennetään eläkevastuun laskuperusteiden muuttamisen johdosta tämän lain voimaantullessa siten, että niiden pääoma-arvo säilyy.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Sosiaali- ja terveysministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1295

Laki**merimieseläkelain 3 a §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 26 päivänä tammikuuta 1956 annetun merimieseläkelain (72/1956) 3 a §:n 2 ja 3 momentti, sellaisina kuin ne ovat, 2 momentti laeissa 1346/1990, 1595/1993 ja 1745/1995 sekä 3 momentti mainitussa laissa 1346/1990 seuraavasti:

3 a §

Tämän lain mukaisen eläkkeen työntekijäin eläkelain vähimmäiseläketurvaa vastavasta osasta ja kuntoutusrahasta eläkekassa on vastuussa seuraavasti:

1) vanhuuseläkkeestä siltä osin kuin se perustuu palvelusaikaan ennen sitä kalenterivuotta, jona työntekijä täyttää 55 vuotta, eläkekassa on vastuussa määrästä, joka vastaa kolmasosaa kyseisen vuoden osalta karttuvasta eläkkeestä laskettuna sosiaali- ja terveysministeriön antamien perusteiden mukaisesti; lisäksi eläkekassa on vastuussa siitä eläkkeen määrästä, joka ministeriön antamien perusteiden mukaan on erikseen siirretty eläkekassan vastuulla olevaan eläkkeen osaan tämän osan arvon säilyvyyden tukemiseksi tai eläkekassan vastuun ulottamiseksi eläkkeeseen, myös siltä osin kuin se perustuu palvelusaikaan sen kalenterivuoden jälkeen, jona työntekijä täyttää 54 vuotta, tai työkyvyttömyys- tai työttömyyseläke-aikaan, taikka työntekijäin eläkelain 12 a §:n 5 momentin mukaisesti;

2) työkyvyttömyyseläkkeestä, joka on

myönnetty 12 a §:ää soveltaen, sellaisen työttömyyseläkkeen 30/100:sta, joka on myönnetty 12 a §:ää soveltaen näihin eläkkeisiin luettuna myös työntekijäin eläkelain ja lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain (134/1962) perusteella saatavat eläkkeen osat, mutta ei 25 a §:n eikä 15 d §:n mukaista korotusta eikä 18 §:n perusteella eläkkeen alkamisen, työttömyyseläkkeen osalta kuitenkin 15 e §:ssä tarkoitettuna työttömäksi joutumispäivän, jälkeen annettuja korotuksia, sekä siitä kuntoutusrahan osasta, joka vastaa 12 a §:ää soveltaen myönnetystä työkyvyttömyyseläkkeestä edellä mainitulla tavalla määräytyvää työntekijäin eläkelain vähimmäiseläketurvaa vastavaa eläkkeen osaa, vastaa yksin eläkekassa; lisäksi eläkekassa on vastuussa siitä eläkkeen tai kuntoutusrahan määrästä, joka ministeriön antamien perusteiden mukaan on erikseen siirretty eläkekassan vastuulla olevaan osaan työntekijäin eläkelain 12 a §:n 5 momentin mukaisesti; sekä

3) muista vanhuus-, työkyvyttömyys- ja työttömyyseläkkeistä, lukuun ottamatta työntekijäin eläkelain 12 §:n 1 momentin 2 koh-

HE 241/1996
 PeVM 45/1996
 StVM 42/1996
 EV 248/1996

dan ja lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain 9 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaisesti maksettavaa määrää, eläkkeiden ja kuntoutusrahan niistä osista, jotka ylittävät 1 ja 2 kohdan mukaiset määrät, perhe-eläkkeestä, osa-aikaeläkkeestä sekä eläkevastuun laskuperusteiden yleisestä muutoksesta sekä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua siirroista johtuvista kustannuksista vastaa eläkekassa yhdessä työntekijäin eläkelain ja lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain mukaista toimintaa harjoittavien eläkelaitosten kanssa siten kuin työntekijäin eläkelain 12 §:n 1 momentin 4 kohdassa säädetään.

Sen lisäksi, mitä edellä säädetään, eläkekassa vastaa yhdessä 2 momentin 3 kohdassa tarkoitettujen eläkelaitosten kanssa työntekijäin eläkelain 12 §:n 1 momentin 4 ja 5 kohdan mukaisesti työntekijäin eläkelain perusteella maksettavista, 2 momentin 3 kohtaa vastaavista vähimmäiseläketurvan mukaisista eläkkeistä ja eläkkeen osista ja vastaavista lyhytaikaisissa työsuhteissa ole-

vien työntekijäin eläkelain perusteella maksettavista eläkkeistä ja eläkkeen osista sekä eläketurvakeskuksen kustannuksista. Lisäksi on soveltuvin osin voimassa, mitä työntekijäin eläkelain 12 a §:n 4 ja 5 momentissa säädetään.

— — — — —
Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
kuuta 1997.

Tämän lain 3 a §:n 2 momentin 1 kohtaa sovelletaan määrättäessä eläkekassan vastuuta vanhuuseläkkeestä siltä osin kuin se perustuu tämän lain voimaantulon jälkeiseen palvelusaikaan.

Sen estämättä, mitä tämän lain 3 a §:n 2 ja 3 momentissa säädetään, 3 a §:n 2 momentin mukaisia eläkekassan vastuulla olevia eläkkeen ja kuntoutusrahan osia pienennetään eläkevastuun laskuperusteiden muuttamisen johdosta tämän lain voimaan tullessa siten, että niiden pääoma-arvo säilyy.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Sosiaali- ja terveysministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1296

Laki**vakuutuskassalain 79 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 27 päivänä marraskuuta 1992 annetun vakuutuskassalain (1164/1992) 79 §:n 2 momentti seuraavasti:

79 §

Vakuutusmaksuvastuu vastaa voimassa olevissa sitoumuksissa tarkoitetuista tulevista vakuutustapahtumista johtuvien suoritusten ja näistä sitoumuksista aiheutuvien muiden menojen pääoma-arvoa vähennettynä tulevien vakuutusmaksujen pääoma-arvolla. Vakuutusmaksuvastuuna pidetään myös lisäva-

kuutusvastuuta, joka vastaa työntekijäin eläkelain muuttamisesta annetun lain (1293/1996) voimaantulosäännöksen 4 momentin mukaisesta siirrosta eläkekassalle aiheutuvaa vastuuta.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti**MARTTI AHTISAARI**Sosiaali- ja terveysministeri *Sinikka Mönkkäre*

HE 241/1996
 PeVM 45/1996
 StVM 42/1996
 EV 248/1996

N:o 1297

Laki

eläkesäätiölain 43 §:n muuttamisesta

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 29 päivänä joulukuuta 1995 annetun eläkesäätiölain (1774/1996) 43 §:n 2 momentti seuraavasti:

43 §

Eläkevastuu lasketaan sosiaali- ja terveysministeriön määräysten mukaisesti:

1) ennen tilinpäätöshetkeä alkaneista eläkkeistä ja muista etuuksista;

2) eläkesäätiön toimintapiiriin kuuluvien henkilöiden vastaisista eläkkeistä ja muista etuuksista siltä osin kuin eläkkeen tai muun etuuden on katsottava karttuneen tilinpäätöshetkeen mennessä sekä eläkesäätiön

toimintapiiriin kuuluneiden henkilöiden vastaisista eläkkeistä ja muista etuuksista; sekä

3) siitä määrästä, joka työntekijäin eläkelain muuttamisesta annetun lain (1293/1996) voimaantulosäännöksen 4 momentin mukaisesti on siirretty eläkesäätiön vastuulle.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Sosiaali- ja terveysministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1298

Asetus**vakuutusyhtiön toimintapääomaan luettavista eristä annetun asetuksen muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Sosiaali- ja terveysministerin esittelystä

muutetaan vakuutusyhtiön toimintapääomaan luettavista eristä 24 päivänä maaliskuuta 1995 annetun asetuksen (462/1995) 2 §:n 4 kohta, sellaisena kuin se on asetuksessa 812/1995, sekä *lisätään* 1 §:n 1 momenttiin uusi 10 a kohta sekä asetukseen uusi 3 a § seuraavasti:

1 §
Vakuutusyhtiölain (1962/1979) 11 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettuun toimintapääomaan luetaan:

10 a) lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön vakuutusyhtiölain 10 luvun 2 §:n 2 momentissa tarkoitettu osittamaton lisävakuutusvastuu.

2 §
Toimintapääomasta vähennetään sen mukaan kuin ministeriö tarkemmin määrää:

4) vakuutuksen hankintamenojen tuloslaskelmaan kuluksi merkitsemättä jätetty osuus

siltä osin kuin se ylittää yhtiön kustannuskuormitusperusteiden mahdollistaman määrän sekä aineettomien hyödykkeiden tuloslaskelmaan kuluksi merkitsemättä jätetty osuus; sekä

3 a §
Lakisääteistä eläkevakuutusliikettä harjoittavan vakuutusyhtiön toimintapääomasta on takuumäärää vastaavan määrän muodostuttava tämän asetuksen 1 §:n 1 momentin 1—5, ja 10 a kohdassa tarkoitetuista eristä, joista on vähennetty tämän asetuksen 2 §:ssä tarkoitettut erät.

Tämä asetus tulee voimaan 31 päivänä joulukuuta 1996

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti**MARTTI AHTISAARI**Sosiaali- ja terveysministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1299

Asetus**lakisääteistä eläkevakuutusliikettä harjoittavan vakuutusyhtiön vakavaraisuusrajan laskemisesta**

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Sosiaali- ja terveysministerin esittelystä säädetään 28 päivänä joulukuuta 1979 annetun vakuutusyhtiölain (1062/1979) 11 luvun 6 a §:n 1 momentin nojalla, sellaisena kun se on laissa 1292/1996:

1 §

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

1) ETA-valtiolla Euroopan talousalueeseen kuuluvaa valtiota;

2) ETA-valtiossa sijaitsevilla säännellyillä markkinoilla ETA-valtion viranomaisen valvonnan alaista arvopaperipörssiä ja sellaista muuta ETA-valtiossa toimivaa vaihdantajärjestelmää, joka sosiaali- ja terveysministeriön antamien määräysten mukaan rinnastetaan tällaiseen arvopaperipörssiin;

3) OECD-valtiolla taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön (OECD) jäsenvaltiota;

4) OECD-valtiossa sijaitsevilla säädellyillä markkinoilla OECD-valtion viranomaisen valvonnan alaista arvopaperipörssiä ja sellaista muuta OECD-valtiossa toimivaa vaihdantajärjestelmää, joka sosiaali- ja terveysministeriön antamien määräysten mukaan rinnastetaan tällaiseen arvopaperipörssiin;

5) velkasitoumuksella velkasitoumukseen perustuvaa laina- tai muuta saamista ja muita raha- ja pääomamarkkinavälineitä, ei kuitenkaan joukkovelkakirjalainoja, osakkeita, osuutta, johdannaissopimusta eikä sellaista sitoumusta, jolla on huonompi etuoikeus kuin velallisen muilla sitoumuksilla;

6) lyhytaikaisella velkasitoumuksella edellä 5 kohdassa tarkoitettua velkasitoumusta, jonka takaisinmaksuaika on enintään vuosi;

7) kiinteistöyhteisöllä sellaista yhteisöä, jonka pääasiallisen tarkoituksena on omistaa ETA- tai OECD-valtiossa olevia kiinteistöjä ja rakennuksia sekä osakkeita ja osuuksia kiinteistöyhtiössä, tai yhteisöä, jolla on vakuutusyhtiölain (1062/1979) 10 luvun 3 §:n 5

momentin 5 kohdassa tarkoitettu oikeus ETA- tai OECD-valtiossa sijaitsevaan kiinteään omaisuuteen tai vesivoimaan.

2 §

Sijoitusten jako ryhmiin

Vakuutusyhtiölain 11 luvun 6 a §:n 1 momentissa tarkoitettujen vakavaraisuusrajan laskemista varten jaetaan lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön sijoitukset, lukuunottamatta sosiaali- ja terveysministeriön erityisistä syistä määäämiä erii, ryhmiin seuraavasti:

Ryhmä I

1) Velkasitoumus, joka perustuu työntekijän eläkelain (395/1961) mukaisen vakuutuksen vakuutusmaksuihin (vakuutusmaksulaina), ja joka on nostettu ennen vuoden 1996 loppua.

2) Lyhytaikaiset velkasitoumukset, joissa velallisena tai takaajana on OECD-valtio, Ahvenanmaan maakunta, sellainen kansainvälinen yhteisö, jonka jäsenistä ainakin yksi on OECD-valtio, OECD-valtiossa sijaitseva sellainen kunta, kuntayhtymä, julkisyhteisönä toimiva seurakunta tai muu sellainen niihin rinnastettava alueellinen julkisyhteisö, jolla tai jonka jäsenillä on veronkanto-oikeus.

3) Lyhytaikaiset velkasitoumukset, joissa velallisena tai takaajana on ETA-valtiossa toimiluvan saanut julkisen valvonnan alainen talletuspankki tai vakuutusyhtiö tai sellainen muu yhteisö, jonka sosiaali- ja terveysminis-

teriö rinnastaa edellä tarkoitettuun talletuspankkiin tai vakuutusyhtiöön.

Ryhmä II

1) Velkasitoumukset, joissa takaajana on ETA-valtio, Ahvenanmaan maakunta, sellainen kansainvälinen yhteisö, jonka jäsenistä ainakin yksi on ETA-valtio, ETA-valtiossa sijaitseva sellainen kunta, kuntayhtymä, julkisyhteisönä toimiva seurakunta tai muu sellainen niihin rinnastettava alueellinen julkisyhteisö, jolla tai jonka jäsenillä on veronkanto-oikeus.

2) Velkasitoumukset, joiden vakuutena on ETA-valtion tai muun edellä kohdassa 1 mainitun yhteisön antamia velkasitoumuksia.

3) Velkasitoumukset, joissa takaajana tai velallisena on ETA-valtiossa toimiluvan saanut julkisen valvonnan alainen talletuspankki tai vakuutusyhtiö tai sellainen muu yhteisö, jonka sosiaali- ja terveysministeriö rinnastaa edellä tarkoitettuun talletuspankkiin tai vakuutusyhtiöön.

4) Valtion asuntotuotantolain (247/1966), asuntojen perusparantamisesta annetun lain (34/1979) tai aravalain (1189/1993) nojalla lainoittamat asunnot.

Ryhmä III

1) Joukkovelkakirjalainat, joissa velallisena tai takaajana on OECD-valtio tai muu ryhmän I kohdassa 2 mainittu yhteisö.

2) Joukkovelkakirjalainat, joissa velallisena tai takaajana on ETA-valtiossa toimiluvan saanut julkisen valvonnan alainen talletuspankki tai vakuutusyhtiö tai sellainen muu yhteisö, jonka sosiaali- ja terveysministeriö rinnastaa edellä tarkoitettuun talletuspankkiin tai vakuutusyhtiöön.

3) Joukkovelkakirjalainat, joissa velallisena on osakeyhtiö, jonka osakkeilla käydään kauppaa ETA-valtioissa sijaitsevilla säännellyillä markkinoilla.

4) Joukkovelkakirjalainat, joilla käydään kauppaa ETA-valtioissa sijaitsevilla säännellyillä markkinoilla.

5) Lyhytaikaiset velkasitoumukset, joissa velallisena on osakeyhtiö, jonka osakkeilla käydään kauppaa OECD-valtioissa sijaitsevilla säännellyillä markkinoilla.

6) Lyhytaikaiset velkasitoumukset, joilla käydään kauppaa OECD-valtioissa sijaitsevilla säännellyillä markkinoilla lukuun ottamatta ryhmän I kohdassa 2 ja 3 tarkoitettuja velkasitoumuksia.

7) Velkasitoumukset, joiden vakuutena on ryhmän IV kohdassa 1, 3 ja 4 tai ryhmän V kohdassa 1 tarkoitettua omaisuutta.

8) Velkasitoumukset, joiden vakuutena on osakkeita, joilla käydään kauppaa ETA-valtioissa sijaitsevilla säännellyillä markkinoilla.

Ryhmä IV

1) ETA-valtioissa olevat kiinteistöt, rakennukset sekä osakkeet ja osuudet kiinteistöyhteisöissä, joiden tilat ovat pääosin tarkoitettu asuinkäyttöön, lukuun ottamatta ryhmän II kohdassa 4 tarkoitettuja asuntoja.

2) Velkasitoumukset, joissa velallisena on sellainen edellä kohdassa 1 tarkoitettu asunto-osakeyhtiö, jonka osake-enemmistö on kyseisen lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön omistuksessa.

3) Oikeudet vesivoimalaitoksen käytössä olevaan vesivoimaan edellyttäen, että vesivoiman käyttöoikeuden vakuudeksi on vahvistettu kiinnitys, sekä vesivoimalaitoksen kiinteistöt, rakennukset ja oikeudet kiinteään omaisuuteen.

4) Metsätalousalueet ja muut rakentamattomat maa-alueet.

5) Joukkovelkakirjalainat, joissa velallisena tai takaajana on OECD-valtiossa toimiluvan saanut julkisen valvonnan alainen talletuspankki tai vakuutusyhtiö, lukuun ottamatta ryhmässä III kohdassa 2 tarkoitettuja joukkovelkakirjalainoja.

6) Joukkovelkakirjalainat, joissa velallisena on osakeyhtiö, jonka osakkeilla käydään kauppaa OECD-valtioissa sijaitsevilla säännellyillä markkinoilla, lukuun ottamatta ryhmän III kohdassa 3 tarkoitettuja joukkovelkakirjalainoja.

7) Joukkovelkakirjalainat, joilla käydään kauppaa OECD-valtioissa sijaitsevilla säännellyillä markkinoilla, lukuun ottamatta ryhmän III kohdassa 4 tarkoitettuja joukkovelkakirjalainoja.

8) Velkasitoumukset, joiden vakuutena on sellaisia osakkeita, joilla käydään kauppaa OECD-valtioissa sijaitsevilla säännellyillä

markkinoilla, lukuun ottamatta ryhmän III kohdassa 8 tarkoitettuja velkasitoumuksia.

Ryhmä V

1) Muut kuin ryhmissä II ja IV mainitut ETA-valtioissa sijaitsevat kiinteistöt, rakennukset sekä osakkeet ja osuudet kiinteistöyhteisöissä.

2) Velkasitoumukset, joissa velallisenä on sellainen edellä kohdassa 1 tarkoitettu kiinteistöyhteisö, jonka osakkeista tai osuuksista enemmistö on kyseisen lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön omistuksessa.

Ryhmä VI

1) Sellaiset osakeyhtiöiden ja yhteisöjen osakkeet ja osuudet, sekä niihin oikeuttavat sellaiset arvopaperit, joiden kotipaikka on OECD-valtiossa edellyttäen, että näillä käydään kauppaa OECD-valtioissa sijaitsevilla säännellyillä markkinoilla.

Ryhmä VII

1) Muut kuin ryhmissä I—VI tarkoitettut sijoitukset.

3 §

Vakavaraisuusraja

Lakisääteistä eläkevakuutusta harjoittavan vakuutusyhtiön vakavaraisuusraja lasketaan kertomalla vakuutusyhtiön vastuuelka seuraavasta kaavasta saatavalla arvolla:

$$0,007p_I + 0,010p_{II} + 0,045p_{III} + 0,060p_{IV} + 0,110p_V + 0,210p_{VI} + 0,250p_{VII}$$

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Laskentakaavassa suure p on asianomaiseen sijoitusten ryhmään kuuluvien sijoitusten osuus tässä asetuksessa tarkoitettujen sijoitusten yhteismäärästä. Sijoitukset arvotetaan käypään arvoon sosiaali- ja terveysministeriön määräämien perusteiden mukaisesti, jollei ministeriö erityisistä syistä toisin määrää.

Edellä 1 momentissa vastuuelkaan luetaan työntekijäin eläkelain mukaisen vakuutuksen vastuuelka, yrittäjäin eläkelain (468/1969) 11 §:n mukaisen vakuutuksen vastuuelka sekä sosiaali- ja terveysministeriön määräämät muut vastuuelkaan rinnastettavat erät ja siitä vähennetään vakuutusyhtiölain 10 luvun 2 §:n 2 momentissa mainittu osittamaton lisävakuutusvastuu sekä sosiaali- ja terveysministeriön lakisääteisen eläkevakuutuksen erityisluonteen johdosta määräämät muut erät.

4 §

Määräystenantovaltuutus ja poikkeusluvan antaminen sijoitusten lukemisesta eri ryhmiin

Sosiaali- ja terveysministeriö voi erityisestä syystä hakemuksesta antaa vakuutusyhtiölle luvan määrääjäksi lukea sijoitus toiseen ryhmään kuin mitä 2 §:ssä säädetään.

Sosiaali- ja terveysministeriö antaa tarkemmat määräykset sijoituksista, sijoitusten jakautumisesta eri ryhmiin sekä muutoinkin tämän asetuksen täytäntöönpanosta.

5 §

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Sosiaali- ja terveysministeri *Sinikka Mönkäre*

N:o 1300

Verohallituksen päätös**vuonna 1997 verosta vapaaksi katsottavien matkakustannusten korvausten perusteista ja määristä**

Annettu Helsingissä 11 päivänä joulukuuta 1996

Verohallitus on 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun tuloverolain (1535/92) 73 §:n ja 75 §:n 2 momentin nojalla määrännyt:

1 §

Vuodelta 1997 toimitettavassa verotuksessa verosta vapaaksi katsottavien matkakustannusten korvausten perusteet ja määrät ovat jäljempänä tässä päätöksessä mainitut.

2 §

Matkakustannuksia ovat verovelvolliselle Suomessa tai ulkomailla tehdystä työmatkasta aiheutuneet kustannukset.

3 §

Työmatkalla tarkoitetaan matkaa, jonka palkansaaja tilapäisesti tekee työhön kuuluvien tehtävien suorittamiseksi erityiselle työnteke-
mispaikalle varsinaisen työpaikan ulkopuolelle. Mikäli palkansaajalla työn luonteen vuoksi ei ole varsinaista työpaikkaa, työmatkana pidetään matkaa, jonka palkansaaja tilapäisesti tekee työn suorittamiseksi asunnoltaan erityiselle työnteke-
mispaikalle.

Työmatkana ei pidetä palkansaajan asunnon ja varsinaisen työpaikan välistä matkaa eikä työkomennuksen kestäessä tehtyjä viikonloppu- ja muita vastaavia matkoja asunnon ja erityisen työnteke-
mispaikan välillä.

Aloilla, joilla erityistä työnteke-
mispaikkaa alalle tunnusomaisen työn lyhytaikaisuuden vuoksi joudutaan usein vaihtamaan, pidetään päivittäistä asunnon ja erityisen työnteke-
mispaikan välistä matkaa vain 6, 7 ja 8 §:ssä tarkoitettuun matkustamiskustannusten korva-
ukseen oikeuttavana matkana, jos palkansaa-
jalla ei ole varsinaista työpaikkaa. Palkansaaja on kuitenkin oikeutettu myös 13 §:ssä tarkoi-
tettuun ateriakorvaukseen, jos hänellä ei ole tilaisuutta varsinaiseen työnantajan järjestä-

mään työpaikkaruokailuun erityisellä työnteke-
mispaikalla tai sen välittömässä läheisyydessä.

4 §

Varsinaisella työpaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa palkansaaja vakituisesti työskentelee. Jos palkansaajalla työn liikkuvuuden vuoksi ei ole paikkaa, jossa hän vakituisesti työskentelee, pidetään varsinaisena työpaikkana paikkaa, josta hän hakee työmääräykset, säilyttää työssä käyttämiään asusteita, työvälineitä tai työaineita, tai muuta työn tekemisen kannalta vastaa-
vaa paikkaa.

5 §

Matkavuorokaudella tarkoitetaan enintään 24 tunnin pituista ajanjaksoa, joka alkaa palkansaajan lähtiessä työmatkalle työpaikaltaan tai asunnoltaan. Matkavuorokausi päättyy palkansaajan palatessa työmatkalta työpaikalleen tai asunnolleen.

6 §

Työmatkasta suoritettavalla matkustamiskustannusten korvauksella tarkoitetaan korvausta matka-, paikka- ja makuupaikkalipuista sekä muista niihin verrattavista välttämättö-
mistä varsinaiseen matkustamiseen kuuluvista maksuista.

Matkustamiskustannusten korvauksena pidetään myös korvausta työvälineiden ja muiden sellaisten esineiden kuljetuksesta, joita palkansaajan on pidettävä mukanaan.

7 §

Palkansaajan muulla kuin omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työ-

matkasta suoritettavan matkustamiskustannusten korvauksen enimmäismäärä on liikenteenharjoittajan antaman tositteen tai muun luotettavan selvityksen mukainen määrä, jonka palkansaaja osoittaa matkustamiskustannuksista suorittaneensa.

8 §

Palkansaajan omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta suoritettavien matkustamiskustannusten korvausten enimmäismäärät ovat:

kulkuneuvo	korvauksen enimmäismäärä
auto	188 penniä kilometriltä, jota korotetaan — 14 penniä kilometriltä perävaunun kuljettamisesta autoon kiinnitettynä — 30 penniä kilometriltä silloin, kun työn suorittaminen edellyttää asuntovaunun kuljettamista autoon kiinnitettynä — 75 penniä kilometriltä silloin, kun työn suorittaminen edellyttää taukotuvan kuljettamista autoon kiinnitettynä — 4 penniä kilometriltä sellaisista autossa kuljetettavista koneista tai muista esineistä, joiden paino ylittää 80 kiloa tai joiden koko on suuri — 4 penniä kilometriltä, jos palkansaaja työhönsä kuuluvien tehtävien vuoksi kuljettaa autossa koiraa — 15 penniä kilometriltä silloin, kun työn suorittaminen edellyttää liikkumista autolla metsäautotiellä tai muulta liikenteeltä suljetulla tienrakennustyömaalla, kyseisten kilometrien osalta
moottorivene	201 penniä kilometriltä
moottorikelkka	130 penniä kilometriltä
moottoripyörä	131 penniä kilometriltä
moottoripolku- pyörä	76 penniä kilometriltä
muu kulkuneuvo	40 penniä kilometriltä

Jos palkansaajan omistamassa tai hallitsemassa kulkuneuvossa matkustaa muita henkilöitä, joiden kuljetus on työnantajan asiana,

korotetaan 1 momentissa tarkoitettujen korvausten enimmäismääriä 4 penniä kilometriltä kutakin mukana seuraavaa henkilöä kohden.

Jos palkansaaja, jolla on verohallituksen luontoisetujen laskentaperusteita koskevassa päätöksessä tarkoitettu auton käyttöetu, käyttää tällaista autoa työmatkan suorittamiseen ja maksaa itse tästä matkasta aiheutuvat polttoainekulut, hänelle korvattavien polttoainekulujen enimmäismäärä on 48 penniä kilometriltä.

9 §

Päivärahalla tarkoitetaan korvausta kohtuullisesta ruokailu- ja muiden elinkustannusten lisäyksestä, joka palkansaajalle aiheutuu työmatkasta. Päivärahaan ei lueta matkustamisesta eikä majoittumisesta suoritettavaa korvausta.

10 §

Päivärahan suorittaminen edellyttää, että erityinen työntekemisaika on yli 15 kilometrin etäisyydellä joko palkansaajan varsinaisesta työpaikasta tai asunnosta, riippuen siitä, kummasta matka on tehty. Erityisen työntekemisaikan on lisäksi oltava yli 5 kilometrin etäisyydellä sekä varsinaisesta työpaikasta että asunnosta.

11 §

Työmatkan kestoajasta riippuen päivärahan enimmäismäärät ovat:

työmatkan kestoajasta	päivärahan enimmäismäärä
yli 6 tuntia (osapäiväraha)	66,—
yli 10 tuntia (kokopäiväraha)	148,—
kun matkaan käytetty aika ylittää viimeisen täyden matkavuorokauden	
— vähintään 2 tunnilla	66,—
— yli 6 tunnilla	148,—

Jos palkansaaja jonakin matkavuorokautena saa ilmaisen tai matkalipun hintaan sisältyneen ruoan, päivärahan enimmäismäärä on puolet 1 momentin mukaisista määristä. Ilmaisella ruoalla tarkoitetaan kokopäivärahan kysymyksessä ollen kahta ja osapäivärahan kysymyksessä ollen yhtä ilmaista ateriala.

12 §

Ulkomailla tehdystä työmatkasta suoritettavien päivärahojen enimmäismäärät ovat:

Maa tai alue	Päivärahan enimmäis- määrä	Maa tai alue	Päivärahan enimmäis- määrä
Afganistan	250,—	Ghana	195,—
Alankomaat	350,—	Grenada	280,—
Alankomaiden Antillit	280,—	Grönlanti	250,—
Albania	210,—	Guadeloupe	280,—
Algeria	190,—	Guatemala	170,—
Andorra	240,—	Guinea	260,—
Angola	380,—	Guinea-Bissau	175,—
Antiqua ja Barbuda	315,—	Guyana	180,—
Arabiemiirikuntien liitto	360,—	Haiti	230,—
Argentiina	330,—	Honduras	190,—
Armenia	225,—	Hongkong	395,—
Aruba	200,—	Indonesia	260,—
Australia	340,—	Intia	190,—
Azerbaidzan	280,—	Irak	260,—
Azorit	175,—	Iran	150,—
Bahamasaaret	260,—	Irlanti	320,—
Bahrain	240,—	Islanti	350,—
Bangladesh	185,—	Iso-Britannia	310,—
Barbados	300,—	Israel	350,—
Belgia	355,—	Italia	360,—
Belize	190,—	Itävalta	355,—
Benin	240,—	Jamaika	210,—
Bermuda	280,—	Japani	540,—
Bhutan	130,—	Jemen	220,—
Bolivia	160,—	Jordania	230,—
Bosnia-Hertsegovina	260,—	Jugoslavia	250,—
Botswana	170,—	Kambodza	200,—
Brasilia	330,—	Kamerun	180,—
Brunei	215,—	Kanada	250,—
Bulgaria	210,—	Kanarian saaret	250,—
Burkina Faso	180,—	Kap Verde	180,—
Burundi	180,—	Kazakstan	300,—
Chile	235,—	Kenia	200,—
Costa Rica	220,—	Keski-Afrikan tasavalta	225,—
Djibouti	225,—	Kiina	340,—
Dominica	280,—	Kirgisia	300,—
Dominikaaninen tasavalta	250,—	Kolumbia	210,—
Ecuador	180,—	Komorit	220,—
Egypti	235,—	Kongo	270,—
El Salvador	210,—	Korean demokraattinen kansanta- savalta	220,—
Eritrea	150,—	Korean tasavalta	390,—
Espanja	350,—	Kreikka	250,—
Etelä-Afrikka	190,—	Kroatia	330,—
Etiopia	150,—	Kuuba	225,—
Fidzi	260,—	Kuwait	310,—
Filippiinit	290,—	Kypros	210,—
Färsaaret	300,—	Laos	160,—
Gabon	290,—	Latvia	230,—
Gambia	200,—	Lesotho	135,—
Georgia	270,—		

Maa tai alue	Päivärahan enimmäis- määrä	Maa tai alue	Päivärahan enimmäis- määrä
Libanon	250,—	Sambia	160,—
Liberia	230,—	Samoa	195,—
Libya	330,—	San Marino	220,—
Liechtenstein	310,—	Sao Tome ja Principe	245,—
Liettua	230,—	Saudi-Arabia	360,—
Luxemburg	355,—	Senegal	220,—
Macao	300,—	Seychellit	320,—
Madagaskar	150,—	Sierra Leone	160,—
Madeira	195,—	Singapore	330,—
Makedonia	200,—	Slovakia	200,—
Malawi	210,—	Slovenia	210,—
Malediivit	170,—	Somalia	150,—
Malesia	235,—	Sri Lanka	150,—
Mali	170,—	St. Kitts ja Nevis	290,—
Malta	285,—	St. Lucia	270,—
Marokko	300,—	St. Vincent ja Grenadiinit	250,—
Martinique	285,—	Sudan	180,—
Mauritania	170,—	Surinam	170,—
Mauritius	180,—	Sveitsi	370,—
Meksiko	200,—	Swazimaa	150,—
Mikronesia	180,—	Syyria	270,—
Moldova	200,—	Tadzikistan	230,—
Monaco	340,—	Taiwan	280,—
Mongolia	240,—	Tansania	230,—
Mosambik	210,—	Tanska	350,—
Myanmar	215,—	Thaimaa	290,—
Namibia	170,—	Togo	240,—
Neitsytsaaret (USA)	195,—	Tonga	230,—
Nepal	165,—	Trinidad ja Tobago	210,—
Nicaragua	180,—	Tshekki	225,—
Niger	190,—	Tunisia	235,—
Nigeria	210,—	Turkki	210,—
Norja	365,—	Turkmenia	300,—
Norsunluurannikko	310,—	Uganda	160,—
Oman	300,—	Ukraina	300,—
Pakistan	145,—	Unkari	275,—
Panama	235,—	Uruguay	190,—
Papua — Uusi Guinea	250,—	Uusi-Seelanti	300,—
Paraguay	170,—	Uzbekistan	300,—
Peru	290,—	Valkovenäjä	260,—
Portugali	250,—	Vanuatu	150,—
Puerto Rico	245,—	Venezuela	225,—
Puola	240,—	Venäjä	330,—
Qatar	250,—	Vietnam	225,—
Ranska	365,—	Viro	185,—
Romania	210,—	Yhdysvallat	325,—
Ruanda	185,—	Zaire	250,—
Ruotsi	350,—	Zimbabwe	190,—
Saksa	330,—	Maa, jota ei ole erikseen mainittu	190,—
Salomonsaaret	125,—		

Päiväraha lasketaan matkavuorokausittain.

Matkavuorokausi on 24 tuntia työmatkan alkamisesta tai edellisen matkavuorokauden päättymisestä.

Päivärahan enimmäismäärä määräytyy sen maan tai alueen mukaan, missä matkavuorokausi ulkomailla päättyy. Jos matkavuorokausi päättyy laivalla tai lentokoneessa, määräytyy päiväraha sen maan tai alueen mukaan, josta laiva tai lentokone on viimeksi lähtenyt tai jonne se Suomesta lähdettäessä ensiksi saapuu.

Suomeen palattaessa palkansaajalla on oikeus puoleen viimeksi päättyneeltä matkavuorokaudelta maksetusta ulkomaanpäivärahasta, jos työmatkaan käytetty aika ylittää viimeisen ulkomaan alueella tai sieltä lähteneessä laivassa tai lentokoneessa päättyneen täyden matkavuorokauden yli kahdella tunnilla.

Jos työmatkaan käytetty aika ylittää viimeisen ulkomaan alueella tai sieltä lähteneessä laivassa tai lentokoneessa päättyneen täyden matkavuorokauden yli kymmenellä tunnilla, palkansaajalla on oikeus viimeksi päättyneeltä matkavuorokaudelta maksettuun ulkomaanpäivärahaan. Kotimaahan paluun jälkeen alkaneelta matkavuorokaudelta tai sen osalta maksettavan päivärahan enimmäismäärä määräytyy 11 §:n mukaan.

Palkansaajalla on oikeus kysymyksessä olevaa maata varten vahvistettuun päivärahaan, jos ulkomaille tehty työmatka on kestänyt vähintään 10 tuntia. Mikäli työmatkaan käytetty kokonaisaika jää alle 10 tunnin, suoritetaan päiväraha kotimaan matkojen säännösten ja markkamäärien mukaisesti.

Jos palkansaaja jonakin matkavuorokautena on saanut ilmaisen tai matkalipun taikka hotellihuoneen hintaan sisältyneen ruoan, päiväraha maksetaan 50 prosentilla alennettuna. Ilmaisella ruoalla tarkoitetaan ulkomaanpäivärahan kysymyksessä olleen kahta ilmaista ateriala.

Kun työmatka tehdään Suomen alueen ulkopuolelle siten, että työ tehdään Suomessa olevan työnantajan lukuun poikkeuksellisissa olosuhteissa ja palkansaaja palaa yöksi Suo-

men alueelle eikä työmatkasta suoriteta 11 §:n mukaista päivärahaa, on työmatkasta suoritettavan korvauksen enimmäismäärä 1 momentista poiketen 94 markkaa.

13 §

Ateriakorvauksen maksaminen edellyttää, että työmatkasta ei suoriteta päivärahaa ja että palkansaajalla ei työn vuoksi ole mahdollisuutta ruokailutauon aikana aterioida tavanomaisella ruokailupaikallaan. Ateriakorvauksen enimmäismäärä on 37,00 markkaa.

Jos palkansaaja joutuu työmatkalla aterioimaan kaksi kertaa tavanomaisen ruokailupaikansa ulkopuolella, eikä työmatkasta suoriteta päivärahaa, aterikorvauksen enimmäismäärä on 74,00 markkaa.

14 §

Työmatkasta päivärahan lisäksi suoritettavan majoittumiskorvauksen enimmäismäärä on majoitusliikkeen antaman tositteen tai muun luotettavan selvityksen mukainen määrä.

15 §

Yömatkarahan suorittaminen edellyttää, että päivärahaan oikeuttavasta matkavuorokaudesta vähintään 4 tuntia on kello 21.00—07.00 välisenä aikana ja että työnantaja ei järjestä palkansaajalle ilmaista majoitusta eikä suorita majoittumiskorvausta tai korvausta makuupaidasta. Yömatkarahan enimmäismäärä on 25 markkaa.

16 §

Mitä edellä on määrätty matkakustannusten korvauksesta, sovelletaan merityötuloa saaville verovelvollisille maksettaviin laissa verovapaiksi säädettyihin korvauksiin.

17 §

Tämä päätös tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997. Tätä päätöstä sovelletaan työmatkaan tai sen osaan, joka tehdään vuonna 1997.

Helsingissä 11 päivänä joulukuuta 1996

Pääjohtaja *Jukka Tammi*

Ylitarkastaja Päivi Lilja

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 1292—1300, 3 arkkia

PÄÄTOIMITTAJA TIMO LEPISTÖ
OY EDITA AB, HELSINKI 1996